

ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA

JUDr. Adriana Krajníková

Kuzmányho č.57, Košice, tel.: 0903 602 240, e-mail: krajada@gmail.com

Zap. v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory pod č. 895

Okresné riaditeľstvo PZ
Odbor kriminálnej polície
4. oddelenie vyšetrovania
Osvetová č. 4
827 49 Bratislava

V Košiciach, dňa 21.1.2021

K sp. zn.: ČVS: ORP-1124/4-VYS-B2-2020 TV

S Ť A Ž N O S Ť odôvodnenie sťažnosti

Oznamovateľ: Ing. Igor

Zast.: JUDr. Adriana Krajníková, advokátka, Kuzmányho č. 57, 040 01 Košice

Vo veci Sťažnosti, zo dňa 18.1.2021, proti Uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ, Odbor kriminálnej polície, 4. oddelenie vyšetrovania, Osvetová č. 4, 827 49 Bratislava, zo dňa 8.1.2021, sp. zn. ČVS: ORP-1124/4-VYS-B2-2020 TV, ktorým bolo o d m i e t n u t é moje trestné oznámenie, podávam

o d ô v o d n e n i e

I.

Predmet konania

Predmetom tohto konania je trestné oznámenie 44 oznamovateľov, vrátane mojej osoby, pre podozrenie voči p. Mikasovi, hlavnému hygienikovi SR,

v bode 1. zo spáchania prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, prečinu nátlaku podľa § 192 ods. 1 Tr. zákona a zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, z dôvodu že ako verejný činiteľ vydal v mene Úradu verejného zdravotníctva SR Opatrenia pod sp. zn.: OLP/3170/2020 zo dňa 15.4.2020, OLP/3171/2020 zo dňa 15.4.2020, OLP/3172/2020 zo dňa 17.7.2020 (správne má byť zo dňa 17.4.2020), OLP/3354/2020 zo

dňa 20.4.2020, OLP/3355/2020 zo dňa 20.4.2020, OLP/3461/2020 zo dňa 21.4.2020, OLP/4084/2020 zo dňa 19.5.2020, OLP/4825/2020, zo dňa 9.6.2020,

v bode 2. zo spáchania prečinu nátlaku podľa § 192 ods. 1 Tr. zákona, z dôvodu že ako verejný činiteľ vydal v mene Úradu verejného zdravotníctva SR vydal Vyhlášku č. 11/2020 V.v. k povinnostiam prekrytia horných dýchacích ciest.

Odmietnutie trestného oznámenia je opreté o dezinterpretácie vyšetrovateľa a ním vymyslené „právne útvary“, ktoré teória práva, ani zákon nepozná. Vyšetrovateľ ohýba právo tak, aby dosiahol odmietnutie začatia trestného konania voči osobe podozrivej z vážnej trestnej činnosti celospoločenského charakteru. Ohýba právo v jej prospech napriek tomu, že sám deklaroval dôkazy vedúce k záveru, že je dôvod na začatie trestného stíhania voči nej. Zo strany konajúceho vyšetrovateľa tak došlo k samostatným skutkom trestnej povahy.

Odmietnutie trestného oznámenia spočíva v hrubom excese z práva, kde skutkové a právne zistenia deklarované v odôvodnení napadnutého uznesenia vypovedajú o dôvodoch na začatie trestného stíhania, pričom výrok uznesenia vypovedá o opaku. Odôvodnenie tak nekorešponduje s výrokom rozhodnutia.

II.

Argumenty vyšetrovateľa PZ

Z vykonaného šetrenia veci vyšetrovateľom vyplýva, že oznamovateľmi namietané opatrenia Úradu verejného zdravotníctva SR, vydávané do 15.10.2020, ktoré vyšetrovateľ v rámci šetrenia demonštroval na veci opatrenia OLP/3172/2020, zo dňa 17.4.2020, vybavenej rozhodnutím Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020, sú *akty hybridnej povahy*.

Ďalej vyšetrovateľ PZ uvádza, cit.:

*„Ustanovenia zákona č. 387/2002 Z.z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu **zakladajú koordináčne oprávnenia vlády**. Právomoc Úradu verejného zdravotníctva prijímať opatrenia na predchádzanie ochoreniam a opatrení pri ohrození verejného zdravia týmito koordináčnymi oprávneniami vlády Slovenskej republiky nie je dotknutá.“*

*„S hrozbou typu Covid 19 je spojená i potreba naliehavo a flexibilne komunikovať a prijímať opatrenia, je preto logické, aby opatrenia prijímal subjekt Úradu verejného zdravotníctva SR, ako **špecializovaný orgán štátnej správy, ktorý disponuje kvalifikovanými informáciami**“.*

Právomoc hlavného hygienika podporuje ďalej poukazom na spresňujúcu novelizáciu zákona č. 355/2007 Z.z., cit.: „Z § 4 ods. 1 písm. g) Zák. č. 355/2007 Z.z. tak explicitne vyplýva, že: počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; **tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie**“.

*„Na základe novelizačného ustanovenia Zákona č. 386/2002 Z.z. (čiže § 63l) sa z hybridných právnych aktov Úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva stali vyhlášky. Uvedené znamená **značnú modifikáciu právnej situácie**, z ktorej vychádzala Generálna prokuratúra pri vydaní upozornenia zo dňa 22.9.2020, sp. zn. VI/3 Gd 174/20/1000-16.“*

*„Vzhľadom na uvedené neboli konaním **Mgr. RNDr. MUDr. Jána Mikasa, PhD**, hlavného hygienika Slovenskej republiky v mene Úradu verejného zdravotníctva SR naplnené znaky skutkovej podstaty zneužitia právomoci verejného činiteľa, nakoľko právomoc Úradu verejného zdravotníctva SR*

prijímať opatrenia na predchádzanie ochoreniam a opatrení pri ohrození verejného zdravia týmito koordinačnými oprávneniami vlády SR nie je dotknutá.

Z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty poukazuje vyšetrovateľ na otázku *špeciálneho subjektu*, t.j. verejného činiteľa, *úmyslu* a *objektívnej stránky skutku* (pričom tieto znaky konkrétne nerozoberá).

V závere vyšetrovateľ poukazuje na to, že u podozrivého nezhladol prešetrované skutky, ale ani žiadny iný trestný čin uvedený v osobitnej časti Tr. zákona: „*Vzhľadom k uvedenému, u podozrivej osoby nemožno jednoznačne preukázať naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, prečinu nátlaku podľa § 192 ods. 1 Tr. zákona a zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, ako ani žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Tr. zákona, rozhodol som preto tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozhodnutia*“.

Vyšetrovateľ PZ pre závery svojho rozhodnutia poukazuje na nasledovné:

1. Výpoveď Mgr. RNDr. MUDr. Jána Mikasa, PhD,

„...kompetencie Úradu verejného zdravotníctva sú stanovené v zákone č. 355/2007 Z.z. ÚVZ pri ukladaní opatrení pri ohrození verejného zdravia vychádzal z epidemiologickej situácie na území SR a vo svete a zo záverov Ústredného krízového štábu a vlády SR. Opatrenia ÚVZ boli vydávané aj z dôvodu pandémie COVID-19, vyhlásenej WHO z 11.3.2020 a následného vyhlásenia mimoriadnej situácie dňa 12.3.2020 od 6.00 hod. Opatrenia boli vydávané formou hybridných správnych aktov a tieto boli predmetom preskúmania tak na Ústavnom súde SR ako aj všeobecných súdoch. Žiaden zo súdov dosiaľ nevyslovil nezákonnosť opatrení ÚVZ o čom doloží príslušné rozhodnutia. Väčšinu opatrení po odbornej stránke navrhovalo konzilium odborníkov, ktoré boli v schvaľovacom procese predložené na schválenie pandemickej komisii vlády a ústredného krízového štábu. Časť opatrení bola vydaná aj v súvislosti s vydanými uzneseniami vlády. Poprel, žeby mal úmysel týmto niekomu škodiť.“

2. Upovedomenie Generálnej prokuratúry SR, sp. zn. VI/1 Gd 216/20/1000-9:

Na základe doručených podnetov generálna prokuratúra preskúmala zákonnosť postupu úradu verejného zdravotníctva vo veci vydávania opatrení pri ohrození verejného zdravia, pričom zistila porušenie zákona, súvisiace predovšetkým s nedostatkom vecnej pôsobnosti úradu verejného zdravotníctva na vydávanie opatrení po vyhlásení mimoriadnej situácie a po vyhlásení núdzového stavu, ako aj s právnou formou týchto opatrení.

S prihliadnutím na aktuálnu situáciu ohľadom šírenia ochorenia COVID-19 považuje prokuratúra zachovanie účinnosti prijatých opatrení úradom verejného zdravotníctva (napriek zistenému porušeniu zákona) nielen vo verejnom záujme, ale prioritne aj za nevyhnutné a opodstatnené.

3. Upozornenie Generálnej prokuratúry SR, sp. zn. VI/3 Gd 174/20/1000:

„S poukazom na uvedené Generálna prokuratúra SR podľa 48 ods. 1 a § 28 Zák. o prokuratúre podala Úradu verejného zdravotníctva SR upozornenie, sp. zn. VI/3 Gd 174/20/1000 ohľadom postupu pri vydávaní opatrení pri ohrození verejného zdravia v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie a v čase vyhláseného núdzového stavu. Zároveň v podanom upozornení prokuratúra Úradu verejného zdravotníctva SR navrhla bez zbytočného odkladu, po oboznámení sa s týmto upozornením prokurátora, priať v jeho intenciách opatrenia, aby nedochádzalo k obdobným porušeniam platných právnych predpisov v ďalšom jeho postupe v budúcnosti“

4. Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020, vo veci Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva č. OLP/3172/2020, zo dňa 17.4.2020:

„Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté opatrenie ako správny akt vydaný orgánom verejnej správy pri plnení jeho úloh, ktorý má charakter hybridného správneho aktu... ..opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je právnou normou, a teda ani nemôže byť všeobecne záväzným

právnym predpisom. Zákon preto neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch (moja pozn.: pri vyhláškach)“.

5. Spresňujúcu novelizáciu zákona č. 355/2007 Z.z. prijatá dňa 14.10.2020, Zák. č. 286/2020 Z.z.
„Z § 4 ods. 1 písm. g) Zák. č. 355/2007 Z.z. tak explicitne vyplýva, že: počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie“.

6. Podanie JUDr. Adriany Krajníkovej, zo dňa 25.9.2020, adresované predsedovi vlády Igorovi Matovičovi, o zdržanie sa protiprávneho konania a výzva o zastavenie vydávania a výkonu nultých aktov.

„...Namietaným postupom Úradu verejného zdravotníctva SR sa zároveň neplní Uznesenie vlády SR, pričom Úrad verejného zdravotníctva ho pre nedostatok právomoci na úseku ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, t.j. mimoriadnej situácie, § 3 ods. 1, ods. 2 Zák. č. 42/1994 Z.z., teda pre nedostatok právomoci na úseku civilnej ochrany plniť ani nemôže.“

III.

Dotknutá právna úprava

Čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd: Zákaz mučenia: Nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Čl. 15 ods. 2 Dohovoru: Odstúpenie vo výnimočných situáciách: Podľa tohto ustanovenia nemožno odstúpiť od článku 2, okrem úmrtí vyplývajúcich z dovolených vojnových činov, a článkov 3, 4 (ods. 1) a 7.

Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR: Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Čl. 1 ods. 2 Ústavy SR: Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR: Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Čl. 2 ods. 3 Ústavy SR: Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Čl. 7 ods. 5 Ústavy SR: Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR *povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.*

Čl. 120 ods. 1 Ústavy SR: Na vykonanie zákona a v jeho medziach môže vláda vydávať nariadenia.

Čl. 152 ods. 4 Ústavy SR Výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Čl. 154c ods. 1 Ústavy SR: Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

§ 3 Zák. č. 575/2001 Z.z.: o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy: V Slovenskej republike pôsobia tieto ministerstvá, na ktorých čele je člen vlády:

- a) Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky,
- b) Ministerstvo financií Slovenskej republiky,
- c) Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky,
- d) Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky,
- e) Ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Slovenskej republiky,
- f) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky,
- g) Ministerstvo obrany Slovenskej republiky,
- h) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky,
- i) Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky,
- j) Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky,
- k) Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky,
- l) Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky,
- m) Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky,
- n) Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky.

§ 21 Zák. č. 575/2001 Z.z.: Ostatné ústredné orgány štátnej správy
V Slovenskej republike pôsobia aj tieto *ústredné orgány štátnej správy*:

- a) Úrad vlády Slovenskej republiky,
- b) Protimonopolný úrad Slovenskej republiky,
- c) Štatistický úrad Slovenskej republiky,
- d) Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky,
- e) Úrad jadrového dozoru Slovenskej republiky,
- f) Úrad pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky,
- g) Úrad pre verejné obstarávanie,
- h) Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky,
- i) Správa štátnych hmotných rezerv Slovenskej republiky,
- j) Národný bezpečnostný úrad.

§ 3 Zák. č. 387/2002 Z.z.: *Orgánmi krízového riadenia* sú

- a) vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“), Bezpečnostná rada Slovenskej republiky,
- b) ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy (ďalej len „ministerstvo“),
- c) Národná banka Slovenska,
- d) bezpečnostná rada kraja,
- e) obvodný úrad,
- f) bezpečnostná rada okresu,
- g) obec.

§ 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov: Tento zákon upravuje základné pravidlá tvorby všeobecne záväzných právnych predpisov (ďalej len „právny predpis“), ktorými sú Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády Slovenskej republiky (ďalej len „nariadenie vlády“), vyhlášky a opatrenia ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných orgánov štátnej správy a Národnej banky Slovenska a ich vyhlasovanie v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka zákonov“).

§ 4 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Právny predpis musí byť stručný, **vnútorne bezrozporný** a musí obsahovať ustanovenia s normatívnym obsahom, ktoré sú systematicky a obsahovo vzájomne previazané.

§ 4 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Právny predpis ustanovuje práva a povinnosti tak, aby dotvárali alebo rozvíjali sústavu práv a povinností v súlade s ich doterajšou štruktúrou v právnom poriadku a **nestali sa vzájomne protirečivými.**

§ 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z.: vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené; to neplatí, ak ide o nariadenie vlády podľa čl. 120 ods. 2 ústavy.

§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať *splnomocnenie* na jeho vydanie; to neplatí, ak vykonávacím právnym predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.

§ 4 ods. 1 písm. g) Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ministerstvo počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie.

§ 5 ods. 1 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Úrad verejného zdravotníctva je rozpočtová organizácia štátu s pôsobnosťou pre územie Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, ktorá je zapojená finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva.

§ 48 ods. 1 písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ohrozenie *verejného zdravia* nastáva pri výskyte prenosného ochorenia, podozrení na prenosné ochorenie alebo podozrení na úmrtie na prenosné ochorenie nad predpokladanú úroveň.

§ 48 ods. 2, písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ohrozenie *verejného zdravia II. stupňa* nastáva, ak je potrebné prijať opatrenia podľa osobitného predpisu (s odkazom na § 6 až 9 Zák. č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva) pri výskyte prenosného ochorenia, podozrení na prenosné ochorenie alebo podozrení na úmrtie na prenosné ochorenie nad predpokladanú úroveň.

§ 48 ods. 4 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození *verejného zdravia*, ak v odseku 5 nie je ustanovené inak, nariaďuje opatrenia podľa a) – z)

§ 48 ods. 5 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Pri ohrození *verejného zdravia II. stupňa* úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva podáva orgánom príslušným na úseku civilnej ochrany obyvateľstva (s odkazom na § 12 až 15 Zák. č. 42/1994 Z.z.) návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie (s odkazom na §3 ods. 1 a §3b Zák. č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva) a návrh na a) ukrytie a na ukončenie ukrytia, b) evakuáciu a na ukončenie evakuácie, c) dočasné presídlenie a na ukončenie dočasného presídlenia, d) trvalé presídlenie, e) režimové opatrenia pre obyvateľov ohrozenej alebo zasiahnutej oblasti a na ich odvolanie, f) monitorovanie územia, g) varovanie obyvateľstva, h) hygienickú očistu osôb, i) likvidáciu úniku nebezpečných látok a zamedzenie ich nekontrolovaného šírenia, j) vykonanie opatrení na zabezpečenie záchranných prác.

§ 4 ods. 1 písm. g) Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ministerstvo počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie.

§ 59b ods. 1 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, nariaďuje ich ministerstvo zdravotníctva (§ 4 ods. 1 písm. g)/, úrad verejného zdravotníctva (§ 5 ods. 4 písm. k)/, alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva (§ 6 ods. 3 písm. e)/ všeobecne záväzným právnym predpisom.

§ 59b ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 ministerstvom zdravotníctva sa vzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov; (Zák. č. 400/2015 Z.z.) tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva.

§ 3b ods. 4, druhá veta Zák. č. 42/1994 Z.z.: Ak bol po vyhlásení mimoriadnej situácie vyhlásený výnimočný stav alebo núdzový stav, postupuje sa podľa osobitného zákona (s odkazom na Ústavný zák. č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu).

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014: „... samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva – jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného **splnomocnenia** aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto **splnomocnenia**.“

Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020 : „Aj napriek normatívnemu prvku, **opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je právnou normou, a teda ani nemôže byť všeobecne záväzným právnym predpisom. Zákon preto neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch**“.

Nález Ústavného súdu I.ÚS 354/09, zo dňa 22.1.2009, bod 14, 15, cit: „Napriek skutočnosti, že odopretie súdnej ochrany vo veciach prieskumu rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy je v niektorých prípadoch dovolené „ex lége“, tento postup nie je ale namieste v prípade, ak ide o rozhodnutia a postupy, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd (II. ÚS 50/01). Posledná veta čl. 46 ods. 2 ústavy túto skutočnosť výslovne potvrdzuje, keď uvádza: „Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Citovaná ústavná norma žiadnym spôsobom neurčuje, v akom type súdneho konania a na základe akého návrhu majú sudy takéto rozhodnutia preskúmať, a ani sa nezmieňuje o druhu rozhodnutí, ktoré by mohli byť (z tohto dôvodu) vylúčené zo súdneho preskúmania, pretože smeruje výlučne k ich obsahovej stránke a jej prostredníctvom k základným právam a slobodám. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie, resp. postup orgánu verejnej správy (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie), dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.“

Rešpektovanie tohto príkazu ústavnej normy je okrem iného možné dosiahnuť výkladom zákonného predpisu týkajúceho sa rozhodovacej činnosti súdu ústavne súladným spôsobom. **V situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom.** Pre sudy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy“. Keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu sudy namietat nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou,

sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01). Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 37/95 rozhodol, že „Otázku právomoci všeobecného súdu z hľadiska ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 2 ústavy) treba posudzovať v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou.“, pričom vo veci sp. zn. PL. ÚS 18/98 tiež potvrdil, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne konformným spôsobom, „môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd“.

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, zo dňa 18.5.2016, sp. zn. I. ÚS 323/2016-46: „...Judikatúra i teória správneho práva zhodne uvádzajú, že o **paakt**, ako správny akt, ktorý nevyvoláva zamýšľané účinky, ide vtedy, ak sú jeho vady tak zásadné a zrejmé, že na neho „**nemožno hľadieť**“ ako na správny akt. Môže ísť napr. o nedostatok právneho podkladu, na základe ktorého sa rozhodovalo, **nedostatok právomoci správneho orgánu**, najťažšie vady v príslušnosti správneho orgánu, omyl v osobe adresáta a právna alebo faktická nemožnosť realizácie rozhodnutia“.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR, zo dňa 12.12.2018, sp. zn. 8Sžr 52/2016: „...V prípade, ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, teda paakt, čo je vlastne neexistujúce rozhodnutie, nezaobera sa prípadnými ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť tohto aktu, ktorý existuje. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané, alebo, že **vydané bolo, ale trpí takými ťažkými vadami, ktoré mali za následok jeho ničotnosť**. **Nulita je dôsledok takých závažných väd, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť**. V prípade nulity aktu nie je vôbec možné uvažovať o prezumpcii správnosti aktu. Platný právny poriadok Slovenskej republiky nedefinuje pojem „ničotné (nulitné) správne rozhodnutie“, ako je tomu napríklad v Českej republike, kde zákonodarca uvádza povahu, znaky ničotného rozhodnutia v správnom konaní a upravuje aj postup, t. j. kedy a za akých podmienok po zistení ničotnosti z dôvodov stanovených v zákone, vyhlasuje ničotnosť príslušný správny orgán, resp. vyslovuje súd. Napriek absencii obdobnej právnej úpravy v Slovenskej republike, odvolací súd vychádzajúc z existujúcej judikatúry, či z poznatkov procesnej teórie, sa v predmetnom prípade zaoberal otázkou, či nie je daná **nulita rozhodnutia** odporcu v dôsledku **nedostatku právneho základu, nedostatku právomoci, najťažších väd príslušnosti, absolútneho nedostatku formy, absolútneho omylu v osobe adresáta, neexistencie skutkového základu spôsobujúceho bezobsažnosť, požiadavky nedovoleného (trestného) plnenia, požiadavky plnenia fakticky nemožného, neurčitosti a nezmyselnosti, neexistencie vôle a podobne**“.

Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 22.11.2012, sp. zn. II. ÚS 514/2012-23

4.4 **Uznesenie vlády je vo všeobecnosti len interným aktom riadenia adresovaným členom vlády (a ostatným ústredným orgánom štátnej správy), prípadne im podriadeným orgánom štátnej správy. Jeho účelom je určiť podmienky, ktoré majú dodržiavať jednotlivé ministerstvá a ďalšie ústredné orgány štátnej správy pri príprave a predkladaní návrhov zákonov a iných všeobecne záväzných predpisov na rokovanie vlády. Z legislatívnych pravidiel vlády však nevznikajú žiadne subjektívne práva ani povinnosti osobám stojacim mimo štruktúry štátnej správy, resp. výkonnej moci, na ktorej vrchole vláda stojí (čl. 108 ústavy).**

Význam legislatívnych pravidiel, ako už bolo naznačené, spočíva jednak v tom, že nimi vláda jednotlivým ministerstvám a iným ústredným orgánom štátnej správy, ktoré sú v zmysle citovaného § 37 zákona o činnosti vlády zodpovedné za legislatívnu úpravu vecnej problematiky v ich pôsobnosti,

vymedzuje podmienky, za ktorých sa návrhy nimi pripravené dostanú na rokovanie vlády, jednotlivé rezorty sa vystavujú riziku, že vláda odmietne prerokovať návrh zákona pripravený v rozpore s nimi. **V prípade, ak by vláda nekonala v súlade s legislatívnymi pravidlami, ktoré sama ustanovila, ústava zakotvuje iné mechanizmy na vyvodenie zodpovednosti.**

Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008, sp. zn. III. ÚS 102/08-34

Čo sa týka napadnutého uznesenia vlády, ústavný súd konštatuje, že **uznesenie vlády je iba aktom riadenia v zásade bez externých účinkov**, ktoré zaväzuje ministerstvá len rozpracovávať prijaté opatrenia vo forme budúcich legislatívnych návrhov všeobecne záväzných právnych predpisov, v rámci ktorého legislatívneho procesu bude mať sťažovateľ ako zástupca verejnosti možnosť pripomienkovať a ďalej ovplyvňovať.

Uznesenie vlády SR č. 111, zo dňa 11.marca 2020, k návrhu na vyhlásenie mimoriadnej situácie v súvislosti s ohrozením **verejného zdravia II. stupňa** z dôvodu ochorenia Covid-19 spôsobeným korónou vírusom SARS-CoV-2 na území Slovenskej republiky: vláda vyhlasuje podľa § 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov 12. marca 2020 od 06:00 hod. mimoriadnu situáciu pre územie Slovenskej republiky; **ukladá členom vlády a predsedom ostatných ústredných orgánov štátnej správy prijímať opatrenia civilnej ochrany obyvateľstva** a vykonávať opatrenia na riešenie krízovej situácie vo svojej pôsobnosti zamerané na zamedzenie ohrozenia života, zdravia, majetku, zmiernenie následkov mimoriadnej udalosti.

IV.

Dotknuté opatrenia hlavného hygienika SR, vyhlášky hlavného hygienika SR, ich skutkový a právny stav

Opatrenia:

S poukazom na Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020, opatrenia hlavného hygienika **nie sú všeobecne záväzné právne akty.**

S poukazom na Upovedomenie Generálnej prokuratúry SR, zo dňa 1.10.2020, sp. zn. VI/1 Gd 216/20/1000-9, opatrenia hlavného hygienika **sú v rozpore so zákonom** z dôvodu *nedostatku vecnej pôsobnosti, t.j. právomoci a príslušnosti p. Mikasa* vydávať predmetné opatrenia za mimoriadnej situácie a núdzového stavu a tým zároveň trpia aj *nedostatkom právnej formy* (nulitné právne akty).

(K veci je nutné doplniť, že subjektívna úvaha konajúcej prokurátorky, že napriek nezákonnosti týchto aktov je potrebné im zachovať účinnosť nemá s poukazom na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR žiaden právny význam, nakoľko otázka účinnosti právneho aktu nespočíva na názore prokurátora, ale ide o fikciu práva, založenú na splnení zákonných podmienok. Tie ak sa nesplnili, účinnosť zo zákona nevznikla. Ak právnomu aktu účinnosť nevznikla, niet mu „čo“ zachovať. Navyše, nulitný akt *de iure* vôbec neexistuje).

S poukazom na Upozornenie Generálnej prokuratúry SR, zo dňa 22.9.2020, sp. zn. VI/3 Gd 174/20/1000, z dôvodu **nezákonného konania hlavného hygienika** bol tento upozornený na zdržanie sa ďalšieho nezákonného konania.

S poukazom na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, zo dňa 18.5.2016, sp. zn. I. ÚS 323/2016-46 a Rozsudok Najvyššieho súdu SR, zo dňa 12.12.2018, sp. zn. 8Sžr 52/2016, opatrenia hlavného hygienika trpiace *nedostatkami vecnej pôsobnosti*, t.j. právomoci a príslušnosti konajúceho orgánu a *nedostatkom právnej formy* aktu sú **nulitné** akty.

Nad rámec uvedených nedostatkov k jednotlivým opatreniam:

1. OLP/3172/2020 zo dňa 17.4.2020:

Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia č. OLP/3172/2020 zo dňa 17.4.2020, ktorým Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky vládou Slovenskej republiky uznesením vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11.03.2020 dňom 12.03.2020 a pandémie ochorenia COVID-19 vyhlásenej dňa 11.03.2020 generálnym riaditeľom Svetovej zdravotníckej organizácie v súlade so závermi z rokovania Ústredného krízového štábu Slovenskej republiky zo dňa 15.04.2020 podľa § 12 ods. 2 písm. b), c) a f) a § 48 ods. 4 písm. l) zákona č. 355/2007 Z. z. o.i. nariaďuje: „Všetkým osobám, ktoré od 20. apríla 2020 od 7.00 hod. vstúpia na územie Slovenskej republiky, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej súhrnnej dobe 14 dní. Po dobu domácej izolácie podľa predchádzajúcej vety sa táto nariaďuje i osobám žijúcim s ňou v spoločnej domácnosti“ (s výnimkami určenými v opatrení).

Zákonné znenie citovaného ustanovenia: § 48 ods. 4 písm. l) Zák. č. 355/2007 Z. z.:

Úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia nariaďuje opatrenie, ktorým je: **výdaj a používanie špeciálnych osobných ochranných pracovných pomôcok**

Citované ustanovenie zákona **n e u k l a d á** právnu povinnosť izolácie.

Opatrenie vydané Úradom verejného zdravotníctva *o izolácii všetkých prichádzajúcich na územie Slovenskej republiky* nemá charakter zákona ani všeobecne záväzného právneho predpisu, preto nemá právnu silu vymáhateľnosti.

Aj keď opatrenie obsahuje výrok o povinnosti izolácie, takúto formuláciu právnej povinnosti neurčuje zákon v ust. § 48 ods. 4 písm. l) Zák. č. 355/2007 Z.z.

Navyše, predmetné opatrenie trpí *absolútny omylom v osobe adresáta*, a tým zároveň požiadavkou *plnenia fakticky nemožného* (nulitný právny akt) pretože s poukazom na § 2 ods. 1 písm. m) Zák. č. 355/2007 Z.z. izolácia je oddelenie osôb chorých na prenosné ochorenie počas ich infekčnosti od iných osôb, nie oddelenie všetkých prichádzajúcich od iných, u ktorých všetkých sa prezumuje zdravie.

Opatrenie trpí zároveň nedostatkom *právneho základu* v absencii kompetenčného podkladu vyhlásenia generálneho riaditeľa Svetovej zdravotníckej organizácie o pandémii na ochorenie Covid-19 a absencii ochorenia Covid-19 v zozname diagnóz ochorení (nulitný právny akt).

2. OLP/3461/2020, zo dňa 21.04.2020:

Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia č. OLP/3461/2020, zo dňa 21.04.2020, ktorým Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky vládou Slovenskej republiky uznesením vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11.03.2020 a pandémie ochorenia COVID-19 vyhlásenej dňa 11. 03. 2020 generálnym riaditeľom Svetovej zdravotníckej organizácie nariaďuje na základe záverov z rokovania Ústredného krízového štábu zo dňa 21. apríla 2020 podľa § 48 ods. 4 písm. a), c), e) a j) zákona č. 355/2007 Z. z.: „S

účinnosťou od 22. apríla 2020 od 6:00 hod. do odvolania sa uzatvárajú všetky maloobchodné prevádzky a všetky prevádzky poskytujúce služby“ (s výnimkami určenými v opatrení).

Opatrenie trpí nedostatkom *právneho základu* v absencii kompetenčného podkladu vyhlásenia generálneho riaditeľa Svetovej zdravotníckej organizácie o pandémii na ochorenie Covid-19 a absencii ochorenia Covid-19 v zozname diagnóz ochorení (nulitný právny akt).

3. OLP/4825/2020, zo dňa 9.6.2020:

Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia č. OLP/4825/2020, zo dňa 9.6.2020, ktorým Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky vládou Slovenskej republiky uznesením vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11.03.2020 a pandémie ochorenia COVID-19 vyhlásenej dňa 11. 03. 2020 generálnym riaditeľom Svetovej zdravotníckej organizácie v zmysle podľa § 48 ods. 4 písm. c) a § 48 ods. 5 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z. a § 7, 20 a 25 zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov nariaďuje: „**Všetkým osobám sa zakazuje s účinnosťou od 10. júna 2020 od 06:00 hod. do odvolania vychádzať a pohybovať sa na verejnosti v priestoroch interiérov budov a v prostriedkoch verejnej dopravy bez prekrytia horných dýchacích ciest (nos, ústa) ako je napríklad rúško, šál, šatka**“ (s výnimkami určenými v opatrení).

Zákonné znenie citovaného ustanovenia § 48 ods. 4 písm. c) Zák. č. 355/2007 Z.z.:
Úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia nariaďuje opatrenie, ktorým je: **zákaz alebo obmedzenie styku časti obyvateľstva s ostatným obyvateľstvom pri hromadnom výskyte závažného ochorenia.**

Citované ustanovenie zákona neukladá právnu povinnosť *prekrytia dýchacích ciest*.

Opatrenie vydané Úradom verejného zdravotníctva *na prekrytie dýchacích ciest* nemá charakter zákona ani všeobecne záväzného právneho predpisu, preto nemá právnu silu vymáhateľnosti.

Aj keď opatrenie obsahuje výrok o povinnosti *prekrytia dýchacích ciest*, takúto formuláciu právnej povinnosti neurčuje zákon v ust. § 48 ods. 4 písm. c) Zák. č. 355/2007 Z.z.

Opatrenie trpí požiadavkou *plnenia fakticky nemožného* a nedostatkom *právneho základu* v absencii kompetenčného podkladu vyhlásenia generálneho riaditeľa Svetovej zdravotníckej organizácie o pandémii na ochorenie Covid-19 a absencii ochorenia Covid-19 v zozname diagnóz ochorení (nulitný právny akt).

4. doplňujem tiež OLP/5453/2020, zo dňa 03.07.2020:

Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia č. OLP/5453/2020, zo dňa 3.7.2020, ktorým Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky vládou Slovenskej republiky uznesením vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11.03.2020 a pandémie ochorenia COVID-19 vyhlásenej dňa 11. 03. 2020 generálnym riaditeľom Svetovej zdravotníckej organizácie v zmysle podľa § 48 ods. 4 písm. c) a § 48 ods. 5 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z. a § 7, 20 a 25 zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov nariaďuje: „**Všetkým osobám sa zakazuje s účinnosťou od 04. júla 2020 od 06:00 hod. do odvolania vychádzať a pohybovať sa na verejnosti v priestoroch interiérov budov a v prostriedkoch verejnej dopravy bez prekrytia horných dýchacích ciest (nos, ústa) ako je napríklad rúško, šál, šatka, a to s výnimkou** (uvedenou v opatrení).

Zákonné znenie citovaného ustanovenia § 48 ods. 4 písm. c) Zák. č. 355/2007 Z.z.:

Úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia nariaďuje opatrenie, ktorým je: ***zákaz alebo obmedzenie styku časti obyvateľstva s ostatným obyvateľstvom pri hromadnom výskyte závažného ochorenia.***

Citované ustanovenie zákona neukladá právnu povinnosť *prekrytia dýchacích ciest*.

Opatrenie vydané Úradom verejného zdravotníctva *na prekrytie dýchacích ciest* nemá charakter zákona ani všeobecne záväzného právneho predpisu, preto nemá právnu silu vymáhateľnosti.

Aj keď opatrenie obsahuje výrok o povinnosti *prekrytia dýchacích ciest*, takúto formuláciu právnej povinnosti neurčuje zákon v ust. § 48 ods. 4 písm. c) Zák. č. 355/2007 Z.z.

Opatrenie trpí požiadavkou *plnenia fakticky nemožného* a nedostatkom *právneho základu* v absencii kompetenčného podkladu vyhlásenia generálneho riaditeľa Svetovej zdravotníckej organizácie o pandémii na ochorenie Covid-19 a absencii ochorenia Covid-19 v zozname diagnóz ochorení (nulitný právny akt).

5. OLP/6848/2020, zo dňa 28.8.2020:

Opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia, ktorým Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky vládou Slovenskej republiky uznesením vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11.03.2020 a pandémie ochorenia COVID-19 vyhlásenej dňa 11. 03. 2020 generálnym riaditeľom Svetovej zdravotníckej organizácie v zmysle podľa § 48 ods. 4 písm. c) a § 48 ods. 5 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z. a § 7, 20 a 25 zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov mení opatrenie OLP/5453/2020 z 03.07.2020 v znení neskorších opatrení nasledovne:

Týmto opatrením sa vypúšťajú nasledovné výnimky z povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest o.i. aj:

osôb s chronickým ochorením dýchacích ciest s dychovou nedostatočnosťou a osôb s kožnými ochoreniami tváre, u ktorých by nosenie rúška mohlo viesť k zhoršeniu stavu“.

P. Mikas nariadil predmetné opatrenie s uzročením následku smrti. Napriek jeho právnej nezáväznosti a neúčinnosti ho vydal, vykonával a vynucoval s uzročením tohto následku.

Pre účely tohto konania v bode 1. podozrenia je podstatné, že opatrenia úradu verejného zdravotníctva, vydávané p. Mikasom nie sú všeobecne záväzné právne predpisy. Súčasne, p. Mikas nemal právomoc ani príslušnosť tieto opatrenia vydávať vôbec, a potom ani ich aplikovať do spoločnosti a vynucovať.

Vyhlášky:

§ 1 Vyhl. Úradu verejného zdravotníctva SR č. 11/2020, zo dňa 20.10.2020:
Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) podľa § 5 ods. 4 písm. k) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19 vydáva podľa § 59b zákona túto vyhlášku, ktorou nariaďuje podľa § 5 ods. 4 písm. k) a § 48 ods. 4 písm. r) zákona tieto opatrenia pri ohrození verejného zdravia: „Podľa § 48 ods. 4 písm. r) zákona sa

všetkým osobám nariaďuje za účelom riadneho prekrytia horných dýchacích ciest (nos a ústa) používať preventívne ochranné pomôcky, ktorými sú rúško, respirátor bez výdychového ventilu, šál, alebo šatku a to na verejnosti v exteriéroch, v priestoroch interiérov budov alebo v prostriedkoch verejnej dopravy“.

Zákonné znenie citovaného ustanovenia § 48 ods. 4 písm. r) **Zák. č. 355/2007 Z.z.:**

Úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia nariaďuje opatrenie a to *užívaniu preventívnych a iných ochranných pomôcok.*

Citované ustanovenie zákona *n e u k l a d á* právnu povinnosť *prekrytia dýchacích ciest.*

Vyhláška vydaná Úradom verejného zdravotníctva *na prekrytie dýchacích ciest* nemá charakter zákona ani všeobecne záväzného právneho predpisu, preto nemá právnu silu vymáhateľnosti.

Aj keď vyhláška obsahuje výrok o povinnosti *prekrytia dýchacích ciest*, takúto formuláciu právnej povinnosti neurčuje zákon v ust. § 48 ods. 4 písm. r) **Zák. č. 355/2007 Z.z.**

V prvom rade predmetná vyhláška nemá charakter zákona ani všeobecne záväzného právneho predpisu, nakoľko nie je nie je vykonávacím právnym predpisom. To preto, že na vydanie predmetnej vyhlášky neexistuje splnomocňujúce ustanovenie Zákona č. 355/2007 Z.z.

Predmetná vyhláška, tvorená podľa § 59b **Zák. č. 355/2007 Z.z.** je súčasne tvorená v rozpore so Zákonom č. 400/2015 Z.z. a legislatívnymi pravidlami určenými pre tvorbu právneho predpisu.

Vyhláška zároveň trpí požiadavkou *plnenia fakticky nemožného* a nedostatkom právneho základu v absencii kompetenčného podkladu vyhlásenia generálneho riaditeľa Svetovej zdravotníckej organizácie o pandémie a absencii ochorenia Covid-19 v zozname diagnóz ochorení (nulitný právny akt).

Rozpor vyhlášok tvorených podľa § 59b **Zák. č. 355/2007 Z.z.** so Zákonom č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky:

Zák. č. 400/2015 Z.z. neumožňuje tvorbu vyhlášok podľa § 59b **Zák. č. 355/2007 Z.z.**

Vyhlášky podľa § 59b **Zák. č. 355/2007 Z.z.** sú v rozpore s § 4 ods. 1, 2 **Zák. č. 400/2015 Z.z.**, kde je *expressis verbis* zakázané, aby vykonávacie predpisy boli *vnútorne rozporné* a *vzájomne protirečivé* s inými predpismi v právnej štruktúre predpisov.

V prvom rade je treba uviesť (čo bolo predmetom podania JUDr. Adriany Krajníkovej, zo dňa 25.9.2020 adresovanom predsedovi vlády SR), že **Zákon č. 355/2007 Z.z. rozlišuje dva stupne ohrozenia verejného zdravia** a to *ohrozenie verejného zdravia (I. stupňa) § 48 ods. 1* zákona, s opatreniami úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov podľa § 48 ods. 4 zákona, a *ohrozenie verejného zdravia II. stupňa § 48 ods. 2* zákona, kedy sa nevydávajú opatrenia § 48 ods. 4 a kedy úrad verejného zdravotníctva a regionálne úrady verejného zdravotníctva nemajú vecnú pôsobnosť, t.j. právomoc a príslušnosť vydávať žiadne opatrenia (úrad verejného zdravotníctva podľa § 48 ods. 5 iba podá orgánom civilnej ochrany návrh na vyhlásenie mimoriadnej situácie, a tu končí jeho právomoc). Právna vec *ohrozenia verejného zdravia II. stupňa § 48 ods. 2* sa potom z citovaného ustanovenia presúva do **Zákona č. 42/1994 Z.z.**, a po vyhlásení núdzového stavu sa podľa § 3b ods. 4, druhá veta zákona presúva do Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu, podľa ktorých kódexov nemá úrad verejného zdravotníctva právomoc vydávať žiadne opatrenia. Právnomu stavu *ohrozenia verejného zdravia II. stupňa § 48 ods. 2* *n e n á l e ž i a* opatrenia podľa § 48 ods. 4 **Zák. č. 355/2007 Z.z.**, ktoré vydával p. Mikas, a preto jeho konanie je tu prekročením jeho právomoci. Z tejto základnej premisy (na ktorom základe zhladla generálna prokuratúra nedostatok právomoci a príslušnosti p. Mikasa vydávať

predmetné opatrenia podľa § 48 ods. 4 Zák. č. 355/2007 Z.z. počas mimoriadnej situácie a núdzového stavu) je treba vychádzať aj pri posudzovaní konania p. Mikasa pri vydávaní vyhlášok za Úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia (I. stupňa), nakoľko na uvedenej právnej situácii stupňov ohrozenia verejného zdravia a ich zákonnej úpravy sa nič nezmenilo.

Vyhlášky tvorené podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. sú v rozpore s **§ 4 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.**, kde ust. § 4 ods. 1 písm. g) za bodkočiarkou Zák. č. 355/2007 Z.z. o vydávaní opatrení Úradom verejného zdravotníctva za krízovej situácie (čo je vyšší stupeň ako ohrozenie verejného zdravia II. stupňa), je v rozpore s (platným) ust. § 48 ods. 2 cit. zákona, podľa ktorého je vecná pôsobnosť v tejto veci presunutá do Zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane, kde v prípade vyhlásenia krízovej situácie je ďalej presunutá do Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z., kde v ani jednom z uvedených kódexov nemá úrad verejného zdravotníctva ani regionálne úrady verejného zdravotníctva právomoc vydávať opatrenia, a preto túto právomoc mu nemohlo „delegovať“ ust. § 4 ods. 1 písm. g) za bodkočiarkou, ktoré je tým v nutnom rozpore s ust. § 48 ods. 2 zákona, ktoré celú právnu vec prenáša do iných kódexov.

Vyhlášky sú tak zároveň v rozpore s **§ 4 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.**, nakoľko ust. § 4 ods. 1 písm. g) za bodkočiarkou Zák. č. 355/2007 Z.z. je v rozpore s Ústavným zákonom č. 227/2002 Z.z., podľa ktorého Úrad verejného zdravotníctva ani regionálne úrady nemajú právomoc v krízovej situácii vydávať žiadne opatrenia (navyše zasahujúce do základných práv a slobôd). Iba dopĺňujem, takúto právomoc nemá dokonca ani ministerstvo zdravotníctva, ktoré je ústredným orgánom štátnej správy, preto ho nemôže mať už vôbec úrad verejného zdravotníctva, ako rozpočtová organizácia napojená na toto ministerstvo.

Vyhlášky tvorená podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. sú v rozpore s **§ 4 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.** tiež preto, že citovaný zákon neumožňuje tvorbu vyhlášok podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. a neumožňuje ju inak, než podľa Zák. č. 400/2015 Z.z. Postupom podľa § 59b ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z. za bodkočiarkou sú dokonca vyhlášky vyňaté spod zákonnej kontroly ich tvorby (keďže nie sú tvorené ani podľa Zák. č. 400/2015 Z.z., ani podľa Zák. č. 355/2007 Z.z., ktorý neobsahuje legislatívne pravidlá tvorby vyhlášok), čím sú tieto vyhlášky tvorené podľa „ničoho“ nepreskúmateľné, čo je v hrubom rozpore so Zákonom č. 400/2015 Z.z.

Výnimka z tvorby právnych predpisov v zmysle § 1 ods. 1 a nasl. cit. zákona je daná iba v § 27 ods. 1, 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.

Vyhlášky podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. sú v rozpore s **§ 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z.** podľa ktorého vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona.

Napr. ust. § 48 ods. 4 písm. r) Zák. č. 355/2007 Z.z. neurčuje právnu povinnosť prekrytia dýchacích ciest, preto túto formuláciu „pseudopovinnosti“ nemôže nad rámec citovaného ustanovenia zákona určovať vyhláška.

Rozpor vyhlášok so Zákonom č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia:

Zák. č. 355/2007 Z.z. neobsahuje splnomocnenie pre Úrad verejného zdravotníctva na vydávanie vykonávacieho právneho predpisu (vyhlášky).

Splnomocňujúce ustanovenie podľa citovaného zákona je dané výlučne iba v § 62 a to Ministerstvu zdravotníctva ako orgánu podľa § 3 ods. 1 písm. a) cit. zákona.

§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať splnomocnenie na jeho vydanie; to neplatí, ak vykonávacím právnym

predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.

S poukazom na toto legislatívne pravidlo vyplýva, že splnomocnenie na vydanie vykonávacieho predpisu musí byť vyjadrené v splnomocňujúcom ustanovení, ktoré je obsahom zákona. Špeciálna delegácia musí byť vždy určitá. Z jej znenia musí jasne vyplývať, ktorý orgán je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu a ďalej aké otázky a v akom rozsahu môže vo vykonávanom predpise tento splnomocnený orgán upraviť.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014: „... *samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva – jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto splnomocnenia.*“ (§ 62 Zák. č. 355/2007 Z.z.).

Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020): „Zákon preto (moja pozn.: pri hybridnom akte) *neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch.*“

Na základe uvedeného, kde Zák. č. 355/2007 Z.z. neobsahuje osobitné splnomocňovacie ustanovenie pre Úrad verejného zdravotníctva (ani pre regionálne úrady) vydávať vykonávacie právne predpisy na úseku ochrany verejného zdravia, **nie je daná právomoc tomuto orgánu vydávať vyhlášky vôbec.**

Pre účely tohto konania v bode 2. podozrenia je podstatné, že úrad verejného zdravotníctva nemá delegované zákonné splnomocnenie na vydávanie vykonávacích právnych predpisov, a preto hlavný hygienik nemá právomoc vydávať, aplikovať do spoločnosti a vynucovať predmetné vyhlášky. Súčasne, tvorba vyhlášok podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z., bez opory v Zákone č. 400/2015 Z.z., je neústavná.

V.

Naplnenie skutkovej podstaty trestných činov p. Mikasa:

Špeciálny subjekt: p. Mikas je špeciálny subjekt verejného činiteľa.

Subjektívna stránka: S poukazom na § 15 Trestného zákona je trestný čin spáchaný úmyselne, ak páchatel a) *chcel* spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo b) *vedel*, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, *bol s tým uzrozmenný.*

P. Mikas (minimálne) vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom (zdravie, ľudské práva a základné slobody, majetkové a nemajetkové práva), a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmenný.

Objekt: objektom ochrany sú spoločenské vzťahy, práva a oprávnené záujmy fyzických a právnických osôb, napr. život, zdravie človeka, slobody v jej rozmanitej podobe, ľudská dôstojnosť, majetkové vzťahy a nemajetkové záujmy, na ktorý objekt sa viažu následky jeho konania. Predmetom útoku tu je človek - občania Slovenskej republiky, poškodení konaním p. Mikasa.

Objektívna stránka: pozostáva z konania p. Mikasa vo vydávaní opatrení a vyhlášok, ktorých následkom je zásah do ľudských práv a základných slobôd občanov Slovenskej republiky, ako aj mojich, kde medzi konaním a následkom je príčinný vzťah. Konanie je spolu s následkom významným kritériom pri hodnotení stupňa závažnosti (materiálny korektív). Konaním sa rozumie aj opomenutie takého konania, na ktoré bol páchatel' povinný.

Bez vydania týchto opatrení by občania neboli nútení k plneniam neexistujúcich a právne nezáväzných povinností, a neboli by im ukladané pokuty, rovnako by bez nich občania neboli obmedzovaní na ich základných právach a slobodách (izolácie, prekrývanie dýchacích ciest, odopieranie práv a slobôd z dôvodu nepreukázania sa negatívnym certifikátom na Covid-19 a pod).

V mojom prípade došlo k tomu, že titulom nezákonnej vyhlášky č. 11/2020 V.v. bola moja manželka odmietnutá absolvovať pôrod nášho očakávaného dieťaťa v nemocnici bez prekrytia jej dýchacích ciest a bez podstúpenia testu na Covid, ako aj podstúpenia tohto testovania dieťaťa. Na základe uvedeného bola manželka prinútená porodiť naše dieťa doma, ktoré sa takto narodilo dňa 6.11.2020.

Osobitne tu poukazujem na opatrenie p. Mikasa č. OLP/6848/2020, zo dňa 28.08.2020 ktorým došlo k odňatiu výnimiek z povinnosti prekrytia dýchacích ciest (uloženej Opatrením č. OLP/5453/2020, zo dňa 03.07.2020), kde p. Mikas odňal výnimku aj osobám s chronickými ochoreniami dýchacích ciest s dychovou nedostatočnosťou a osobám s kožnými ochoreniami tváre, u ktorých by nosenie rúška mohlo viesť k zhoršeniu stavu. Zhoršenie stavu u niekoho môže znamenať aj smrť.

P. Mikas tak s uzrozumením následku smrti uložil občanom Slovenskej republiky jednak nehumánnu povinnosť (s poukazom na čl. 3, v spojení s čl. 15 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 7 ods. 5, čl. 152 ods. 4, čl. 154c ods. 1 Ústavy SR je zakázané ukladať povinnosti spôsobujúce mučenie), na ktorej uloženie navyše nemal právomoc, a súčasne ktorý právny akt nemal všeobecne záväzný charakter, aj keď ho takto prezentoval, vynucoval a vynucuje doposiaľ.

Je notoricky známou skutočnosťou (ktorú netreba dokazovať), že riadne dýchanie je absolútne primárnou životnou funkciou človeka, pri ktorom obmedzovaní dochádza k **fyzickému a duševnému utrpeniu**. Tento stav je vyvolaný zamedzovaním riadneho prísunu kyslíka a riadneho vydychovania spodín do prostredia, ktoré naopak, prijíma späť, čím dochádza k zdravotným obtiažam (strate pozornosti, koncentrácie, závratom, nevoľnostiam a pod.), ochoreniam (kožným, psychickým, obehovým, srdcovým a pod.), a v konečnom dôsledku pri už existujúcich ochoreniach, najmä u osôb s ochorením dýchacích ciest môže nastať aj smrť. Riadne dýchanie je podmienkou tiež pre riadnu funkciu mozgu.

VI.

Záver vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia

Pri vyšetrovateľovom konštatovaní (nevecného a neurčitého významu) cit. „*Ustanovenia zákona č. 387/2002 Z.z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu zakladajú koordinačné oprávnenia vlády. Právomoc Úradu verejného zdravotníctva prijímať opatrenia na predchádzanie ochoreniam a opatrení pri ohrození verejného zdravia týmito koordinačnými oprávneniami vlády Slovenskej republiky nie je dotknutá*“, ušla jeho pozornosti tá podstatná skutočnosť, že krízová situácia, navyše vyhlásená počas mimoriadnej situácie, spadá do ochrany verejného zdravia II. stupňa, § 48 ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z., § 3b ods. 4, druhá veta Zák. č. 42/1994 Z.z., čl. 5 ods. Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z., kedy p. Mikas, ako hlavný hygienik nemá žiadnu právomoc vydávať opatrenia. O tomto dokonca deklaroval Upovedomenie a Upozornenie Generálnej prokuratúry SR.

Vyšetrovateľ v napadnutom uznesení poukazuje na základné znaky skutkovej podstaty trestného činu, a to *špeciálny subjekt*, t.j. verejný činiteľ, *úmysel* a *objektívna stránka*, ktorý úmysel u p. Mikasa

nezhliadol. Vyšetrovateľovi pritom z pozornosti ušiel znak *objektu*, ako štvrtý znak skutkovej podstaty trestného činu, a to samotní oznamovatelia skutku, t.j. *poškodení občania*.

Vyšetrovateľ napriek zjavne zisteným skutočnostiam ohľadne spáchania posudzovaných skutkov (k čomu poukazujem nižšie) uvádza, že nedošlo k naplneniu znakov nielen posudzovaných skutkov, ale ani žiadneho *iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Tr. zákona*. Týmto navyše účelovo „prejudikoval“ akúkoľvek nevinu podozrivého, pričom žiaden skutok, okrem vyššie citovaných nebol predmetom šetrenia. Jeho arbitrárny záver o „absolútnej nevine“ p. Mikasa je v rozpore so zákonom.

Vyšetrovateľ na potvrdenie nevinu p. Mikasa podsúva tiež Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020 o odmietnutí sťažnosti sťažovateľov voči opatreniu OLP OLP/3172/2020, zo dňa 17.4.2020 ako svedčiaci o nevine p. Mikasa. **V skutočnosti toto rozhodnutie potvrdzuje vinu p. Mikasa**, nakoľko deklaruje, že ním vydávané opatrenia nemajú všeobecnú záväznosť, napriek čomu ich p. Mikas takto aplikuje, vykonáva a vynucuje. Navyše, odmietnutie ústavnej sťažnosti nebolo učinené pre jej nedôvodnosť, ale pre jej neprípustnosť, t.j. vecnú neprípustnosť ústavného súdu na jej prejednanie.

Podstatou veci v tomto konaní nie je otázka existujúceho „potvrdenia“ nezákonnosti, alebo existencie zrušeného aktu, ale predmetom konania je zistenie orgánmi činnými v trestnom konaní, či pri vydávaní, aplikovaní a vynucovaní posudzovaných aktov nedošlo k trestným činom. Túto skutočnosť je povinný vybaviť orgán činný v trestnom konaní. Skutočnosť, že právny akt sa javí „platný a účinný“ neznamena, že táto skutočnosť nebola dosiahnutá trestným činom. Navyše, zo znenia zákonov, zistenia generálnej prokuratúry a rozhodnutí najvyšších súdnych autorít p r i a m o vyplýva, že všetky právne akty vydávané p. Mikasom, či už ako opatrenia, alebo ako vyhlášky, sú v rozpore so zákonom, a najmä sú právne nezáväzné a neúčinné. Preto je treba skúmať otázku zavinenia menovaného z hľadiska trestného zákona, a to ohľadne ich vydávania, aplikovania do spoločnosti, ich vykonávania a vynucovania (orgánmi spadajúcimi do jeho pôsobnosti).

Vyšetrovateľ svojim konaním postaveným na dezinterpretáciách, svojvoľných „právnych“ pojmov, konštruktoch, a prekrúcaní faktov, najmä na obchádzaním ústavy, zákonov Slovenskej republiky a ustálených záverov najvyšších súdnych autorít, kde zjavne spáchaným trestným činom napomáha úniku zodpovednosti, budí dojem páchania vlastnej trestnej činnosti.

Z vybavenia veci vyšetrovateľom vyplýva, že vo svojom rozhodnutí účelovo dezinterpretoval viacero skutočností, a v závere ich nesúrodne spojil do výsledku tak, aby odmietol trestné oznámenie. Použil k tomu neexistujúce právne „konštrukty“ ako *koordináčné oprávnenia vlády, právomoc orgánu založená na disponovaní kvalifikovanými informáciami, spresňujúca novelizácia, značná modifikácia právnej situácie, účinnosť nezákonných aktov*, a použil aj neúplné citovanie právnych predpisov a pod.

Z právne neúčinných a nezáväzných opatrení tak „*značnou modifikáciou právnej situácie*“ vytvoril spätne účinné vyhlášky, čím pre účely vybavenia veci ignoroval zákaz retroaktivity, ale aj právnu nezmyselnosť „transformácie“ nesúrodých právnych aktov do jedného (opatrenia do vyhlášky a naopak), pričom tu „opomenul“ základnú skutočnosť, že vyhlášky vydávané p. Mikasom sú nezákonné samé o sebe z dôvodu nedostatku osobitného splnomocnenia ich vydávania úradom verejného zdravotníctva a regionálnymi úradmi verejného zdravotníctva.

Vyšetrovateľ pod pojmom **spresňujúca novelizácia zákona č. 355/2007 Z.z.** potom dezinterpretuje znenie zákona, kde vo vzťahu k vyhláškam vydávaným p. Mikasom uvádza cit.: „Z § 4 ods. 1 písm. g) Zák. č.355/2007 Z.z. tak explicitne vyplýva, že „počas výnimočného stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariadiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie“, pričom skutočné znenie tohto ustanovenia zákona znie: **Ministerstvo počas výnimočného**

stavu, núdzového stavu alebo mimoriadnej situácie (ďalej len „krízová situácia“) pri ohrození verejného zdravia nariaďuje ďalšie opatrenia, ktorými môže zakázať alebo nariaďiť ďalšie činnosti v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas; tým nie je dotknutá právomoc úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia podľa § 12 alebo podľa § 48 aj počas krízovej situácie. Vyšetrovateľ „opomenul“ že ide o ustanovenie vo veci právomoci ministerstva, iba „doplnené“ za bodkočiarkou „právomocami“ úradu verejného zdravotníctva (ktoré mu však nedáva Ústavný zákon č. 227/2002 Z.z.), kde takými, a obdobnými úskokmi vytvára dojem absolútnej právomoci úradu verejného zdravotníctva.

Na základe takto pokriveného vybavenia veci a svojvoľných konštruktov došiel vyšetrovateľ k záveru, že „...právomoc Úradu verejného zdravotníctva SR prijímať opatrenia na predchádzanie ochoreniam a opatrení pri ohrození verejného zdravia týmito koordinačnými oprávneniami vlády SR nie je dotknutá“.

Zo všetkých rozhodnutí najvyšších súdnych autorít a stanovísk Generálnej prokuratúry SR o rozpore opatrení p. Mikasa so zákonom, a upozornení, aby nedochádzalo k obdobným porušeniam platných právnych predpisov v ďalšom jeho postupe v budúcnosti si vyšetrovateľ pre účely napadnutého uznesenia vyabstrahoval práve nezákonný subjektívny názor prokurátorky o tom, že v danom prípade je potrebné zachovať nezákonným aktom účinnosť (čo ako uvádzam vyššie, je vylúčené z dôvodu fikcie účinkov práva za určitých okolností). Napriek tomu, že názor prokurátorky nemá právotvorné účinky na platnosť a účinnosť právneho aktu, vyšetrovateľ tak v rozpore so zákonom priznal inak nulitným opatreniam, ktoré *de iure* neexistujú vôbec (závery najvyšších súdnych autorít) legitímne právne účinky.

Vyšetrovateľ PZ pohrda ústavou, zákonom, právom a demonštruje aj výsmech najvyšším súdnym autoritám.

(Obdobne, uvedený názor prokurátorky, ktorý je z pohľadu teórie práva „*právnym nezmyslom*“ je v hrubom rozpore s citovanými závermi najvyšších súdnych autorít ohľadne nulity aktov pre nedostatky, ktoré sama zhliadla. Jej konanie je osobitným obchádzaním a porušovaním zákona, navyše v postavení orgánu, ktorý má povinnosť dohliadať nad dodržiavaním zákonov, nie aplikovať nezákonnosť do praxe).

V kontraste nesúrodých, zavádzajúcich, zmätočných a právne nezmyselných záverov vyšetrovateľa o „nevine“ p. Mikasa však stojí **zákon, teória práva a závery najvyšších súdnych autorít**.

Osobitne tu dávam do pozornosti konanie vyšetrovateľa:

§ 326 ods. 1, 4 písm. c) Tr. zákona: Verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech a) vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, b) prekročí svoju právomoc, alebo c) nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu, potrestá sa odňatím slobody na desať rokov až dvadsať rokov.

§ 339 ods. 1 Trestného zákona: Kto páchatel'ovi trestného činu pomáha v úmysle umožniť mu, aby unikol trestnému stíhaniu, trestu alebo ochrannému opatreniu alebo ich výkonu, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky; ak však takto pomáha páchatel'ovi trestného činu, na ktorý tento zákon ustanovuje miernejší trest, potrestá sa týmto miernejším trestom.

§ 341 ods. 1 Trestného zákona: Kto sa *hodnoverným spôsobom dozvie*, že iný pripravuje alebo pácha zločin, na ktorý tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov, alebo niektorý z trestných činov korupcie uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti a spáchanie alebo dokončenie takeého zločinu alebo trestného činu neprekazí osobne alebo prostredníctvom inej spôsobilej osoby, alebo príslušného orgánu, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

VII.

Zhrnutie výsledkov vyšetrovania:

1.

P. Mikas vo svojej výpovedi k veci uviedol:

„...kompetencie Úradu verejného zdravotníctva sú stanovené v zákone č. 355/2007 Z.z.“

Pokiaľ p. Mikas vedel, že kompetencie úradu verejného zdravotníctva sú stanovené v citovanom zákone, potom vedel a vedieť musel, že Úrad verejného zdravotníctva vydáva opatrenia podľa § 48 ods. 4 zákona iba v právnej veci §-u 48 ods. 1 pri ohrození verejného zdravia I. stupňa, nie v právnej veci §-u 48 ods. 2 pri ohrození verejného zdravia II. stupňa po vyhlásení mimoriadnej situácie, a následne aj núdzového stavu.

P. Mikas teda vedel a vedieť musel, že ním vydávané opatrenia Úradu verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia (I. stupňa), t.j. v právnej veci § 48 ods. 1 zákona, podľa § 48 ods. 4 zákona, nemajú legitímny právny základ pre právnu vec § 48 ods. 2 zákona po vyhlásení mimoriadnej situácie a núdzového stavu. Toto jeho porušenie zákona nakoniec deklarovala Generálna prokuratúra SR.

„ÚVZ pri ukladaní opatrení pri ohrození verejného zdravia vychádzal z epidemiologickej situácie na území SR a vo svete a zo záverov Ústredného krízového štábu a vlády SR. Opatrenia ÚVZ boli vydávané aj z dôvodu pandémie COVID-19, vyhlásenej WHO z 11.3.2020 a následného vyhlásenia mimoriadnej situácie dňa 12.3.2020 od 6.00 hod.“

P. Mikas deklaruje, že pri vydávaní opatrení vychádzal z *Uznesenia vlády č. 111, zo dňa 11.3.2020 o vyhlásení mimoriadnej situácie z dôvodu ohrozenia verejného zdravia II. stupňa* (teda uznesenie poznal, čo sa u neho aj prezumuje), kde vláda určil a členom vlády a predsedom ostatných ústredných orgánov štátnej správy prijímať opatrenia na úseku civilnej ochrany, t.j. prijímať opatrenia podľa Zák. č. 42/1994 Z.z.

P. Mikas však vedel a vedieť musel, že s poukazom na § 3, § 21 Zák. č. 575/2001 Z.z. nie je členom vlády ani nie je predsedom ostatného ústredného orgánu štátnej správy, a preto nemá právomoc vydávať v tejto situácii žiadne opatrenia. Napriek tomu ich vydával a pod hrozbou sankcií a odňatia základných práv a slobôd vynucoval.

P. Mikas vedel a musel vedieť tiež to, že s poukazom na § 3 Zák. č. 387/2002 Z.z. Úrad verejného zdravotníctva nie je orgánom krízového riadenia, pričom tento orgán nemá žiaden vecný ani právny vzťah ku kompetenčnej otázke samotného vydávania opatrení. Otázka Ústredného krízového štábu je pre účely tohto konania právne irelevantná.

„Opatrenia boli vydávané formou hybridných správnych aktov a tieto boli predmetom preskúmania tak na Ústavnom súde SR ako aj všeobecných súdoch. Žiaden zo súdov dosiaľ nevyslovil nezákonnosť opatrení ÚVZ o čom doloží príslušné rozhodnutia“.

P. Mikas vedel, že vydáva hybridné akty, a teda vedieť musel aj to, že tieto akty nie sú všeobecne záväzným právnymi predpismi.

P. Mikas vedome do spoločnosti zavádzal nezaväzné akty (ktoré navyše nemal v danom čase právomoc ani vydávať), ľživo ich aplikoval ako všeobecne záväznú, a pod hrozbu sankcií a strát ľudských práv a základných slobôd ich vykonával, vynucoval, a uvedené činil doposiaľ.

Skutočnosť, že „*žiaden zo súdov dosiaľ nevyslovil nezákonnosť opatrení ÚVZ o čom doloží príslušné rozhodnutia*“ je právne irelevantná. To preto, že predmetom konania je posúdenie správania podozrivej osoby, či pri svojej činnosti vedome porušila, alebo neporušila zákon a nezneužila tým svoju právomoc. Skutočnosť, že právny akt bol vydaný v rozpore so zákonom nepredpokladá nutne zrušenie tohto aktu, príp. verdikt súdu o jeho nezákonnosti, nakoľko skutočnosť, že právny akt bol

vydaný bez opory zákona a právomoci osoby na jeho vydanie, je spôsobilý a povinný vybaviť orgán činný v trestnom konaní. Obdobne, ako posúdiť falošný blok o pokute vydaný a vynučený policajtom, prípadne inou nepríslušnou osobou, ktorý takýto blok nepodlieha zrušeniu súdom a deklarovaniu ho ako nezákonný.

Avšak o nezákonnom konaní p. Mikasa má vyšetrovateľ PZ dostatočnú a určitú právnú oporu v stanovisku Generálnej prokuratúry, ktorá potvrdila, že p. Mikas vydával predmetné opatrenia za Úrad verejného zdravotníctva v rozpore so zákonom, k čomu počas mimoriadnej situácie a núdzového stavu nemal právomoc.

O nezákonnom konaní p. Mikasa má vyšetrovateľ PZ dostatočnú a určitú právnú oporu aj v Uznesení Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020, že opatrenia vydávané p. Mikasom nie sú všeobecne záväzné právne predpisy, a teda p. Mikas nemohol nimi zaväzovať občanov Slovenskej republiky, a nemohol pod hrozbou sankcií a strát ľudských práv a základných slobôd tieto opatrenia od nich vynučovať.

„Väčšinu opatrení po odbornej stránke navrhovalo konzílium odborníkov, ktoré boli v schvaľovacom procese predložené na schválenie pandemickej komisie vlády a ústredného krízového štábu. Časť opatrení bola vydaná aj v súvislosti s vydanými uzneseniami vlády“.
Otázka odborných návrhov a ich schválení nemá právny význam pre účely tohto konania.

V neprospech p. Mikasa však svedčí skutočnosť, kde uvádza, že *„časť opatrení bola vydaná aj v súvislosti s vydanými uzneseniami vlády“*.

Tu do osobitnej pozornosti dávam, že v súvislosti s vydanými uzneseniami vlády boli následne vydávané vyhlášky, nie opatrenia. Tu je treba uviesť, že trestná zodpovednosť pripadá tiež na členov vlády, pokiaľ títo v rozpore s uznesením vlády č. 111 (teda v rozpore s uznesením predchádzajúcej vlády) ukladali a ukladajú úlohy orgánu (hlavnému hygienikovi) v rozpore s týmto uznesením, ako aj v rozpore s § 48 ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z., § 3b ods. 4, druhá veta Zák. č. 42/1994 Z.z., čl. 5 ods. Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z., navyše ak členovia vlády majú vedomosť, že hlavný hygienik nemôže vydávať vyhlášky, pretože k tomu nemá delegované zákonné splnomocnenie.

K jednotlivým uzneseniam vlády, na ktoré sa odvoláva p. Mikas:

S poukazom na Uznesenie vlády č. 665, zo dňa 18.10.2020, ktorým vláda schválila návrh na prípravu a vykonanie celoštátneho testovania obyvateľstva na území Slovenskej republiky na prítomnosť ochorenia COVID-19 v čase núdzového stavu, a schválila použitie ozbrojených síl Slovenskej republiky na prípravu a vykonanie celoštátneho testovania obyvateľstva na území Slovenskej republiky na prítomnosť ochorenia COVID-19 v čase a v rámci odstraňovania následkov núdzového stavu, a Uznesenia vlády č. 693, zo dňa 28.10.2020, ktorým vláda obmedzila na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 2. 11.2020 do 8.11.2020 okrem osôb preukazujúcich sa potvrdením o negatívnom výsledku na Covid-19, **a odporučila** hlavnému hygienikovi vydať vyhlášku, ktorou uloží povinnosť relevantným subjektom (zamestnávateľom, prevádzkovateľom, atď) vyžadovať potvrdenie o negatívnom výsledku RT-PCR testu s negatívnym výsledkom, **v y d a l** p. Mikas Vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva č. 16/2020 V.v., vydaná dňa 30.10.2020 (účinnosť dňom vyhlásenia), ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa, Vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva č. 20/2020 V.v., vydaná dňa 6.11.2020 (účinnosť od 9.11.2020), ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa v územných obvodoch okresov podieľajúcich sa na druhej vlne celoplošného testovania „Spoločná zodpovednosť“, Vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva č. 32/2020 V.v. vydaná dňa 4.12.2020 (účinnosť od 7.12.2020) ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k preukazovaniu sa negatívnym výsledkom testu na ochorenie COVID-19 pred vstupom do priestorov škôl, Vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva č. 43/2020 V.v. vydaná dňa 17.12.2020 (účinnosť od 21.12.2020) ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k povinnostiam

poskytovateľov zdravotnej starostlivosti a poskytovateľov sociálnych služieb, Vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva č. 25/2020 V.v. vydaná dňa 13.11.2020 (účinnosť od 16.11.2020) ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky, Vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva č. 26/2020 V.v. vydaná dňa 24.11.2020 (účinnosť od 26.11.2020) ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky, Vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva č. 27/2020 V.v. vydaná dňa 24.11.2020 (účinnosť od 27.11.2020) ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí a ostatné, kde od subjektov za účelom prístupu k ich ľudským právam a základným slobodám v y ž a d u j e potvrdenie o negatívnom výsledku testu na Covid-19. To napriek tomu, že žiaden zákon neukladá povinnosť podstúpiť takýto test.

P. Mikas, ako nariadovateľ vyhlášky ukladajúcej povinnosti odvodené od splnenia alebo nesplnenia neexistujúcej povinnosti obchádza zákon, ako dosiahnuť inak nelegitímny výsledok v ňom vydanjej vyhláške bez opory v zákone.

To preto, že Uznesením vlády č. 665, zo dňa 18.10.2020 nebola uložená povinnosť celoplošného testovania, a potom Uznesením vlády č. 693, zo dňa 28.10.2020 nemohla byť obmedzená sloboda osôb, ktoré nepodstúpili neuloženú povinnosť, čím hlavný hygienik nemohol podľa jej o d p o r ú č a n i a vydať žiaden vykonávací predpis na vykonanie neexistujúcej povinnosti. **Celé jeho konanie, ako aj konanie členov vlády titulom citovaných uznesení je svojvoľné a iluzórne vytváranie neexistujúcej právnej reality „uložených“ povinností, ktorá zodpovednosť za takéto obchádzanie zákonov je na strane členov vlády, a v predmetnom konaní na p. Mikasovi.**

P. Mikas teda vedel a vedieť musel, že k neexistujúcej povinnosti „testovania“ nemá právny dôvod vykonať o d p o r ú č a n i e vlády o vydaní vyhlášok a preto nemal žiaden právny dôvod a ani vládou uloženú povinnosť (zjavne členovia vlády vedeli, prečo mu to neuložili povinnosťou) vydať vyhlášky, ktorými zasiahol do ľudských práv a základných slobôd občanov, ktorým tieto práva a slobody boli odnímané v prípade nepreukázania sa negatívnym výsledkom testu, ktorého podstúpenie nebola zákonná povinnosť. Teda p. Mikas nevydával citované (a súvisiace) vyhlášky na obmedzovanie ľudských práv a základných slobôd na základe uznesení vlády, ale na základe iba svojej svojvôle. P. Mikas tu vedome obchádzal zákon.

Zároveň, p. Mikas vedel a musel vedieť, že s poukazom na **čl. 120 ods. 1 Ústavy SR** vláda na vykonanie zákona a v jeho medziach môže vydávať iba **nariadenia**, ktoré iba tieto sú právnym predpisom (§ 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.), nie uznesenia, ktoré nie sú právnym predpisom iba iným aktom vyhláseným v Zbierke zákonov (§ 13 písm. e) Zák. č. 400/2015 Z.z.). Ust. **čl. 120 ods. 1 Ústavy SR** ako právneho predpisu, má vyššiu právnu silu, než napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR, ako iného aktu (navyše prípadne nerešpektujúce citované ustanovenie ústavy), pričom na margo dopĺňujem ústavný princíp, že v situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad a to jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom, má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom (I.ÚS 354/09, zo dňa 22.1.2009), pričom nález ústavného súdu nemá dokonca ani silu právneho predpisu, teda priorita je bez pochyb daná zneniu Ústavy SR, čl. 120 ods. 1, nie akémukoľvek zneniu rozhodnutia ústavného súdu.

P. Mikas teda vedel a musel vedieť, že v zmysle citovaného ustanovenia **čl. 120 ods. 1 Ústavy SR** vláda nemôže na vykonanie zákona vydávať uznesenia a tieto nemajú žiadnu relevanciu na vznik a úpravu subjektívnych práv a povinností občanov, nakoľko upravujú iba právne vzťahy dovnútra štátnej správy (Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 22.11.2012, sp. zn. II. ÚS 514/2012-23, Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008, sp. zn. III. ÚS 102/08-34).

Navyše a najmä, p. Mikas vedel a vedieť musel, že nemôže vydávať žiadne vyhlášky. To preto, že nemá k tomu žiadnu právomoc. S poukazom na § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. úrad verejného zdravotníctva a regionálne úrady verejného zdravotníctva nemajú delegované splnomocňovacie ustanovenie Zákomom č. 355/2007 Z.z. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS

10/2013 z 10.12.2014, Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020), zároveň vyhlášky tvorené podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. sú v rozpore so Zákom č. 400/2015 Z.z. o legislatívnej tvorbe právnych predpisov.

„Poprel, žeby mal úmysel týmto niekomu škodiť.“

S poukazom na § 15 Trestného zákona je trestný čin spáchaný úmyselne, ak páchatel' a) **chcel** spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo b) **vedel**, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, **bol s tým uzrozumený**. Popretie úmyslu za zjavne vedomého porušovania zákona je právne irelevantné.

P. Mikas vedome prekračoval svoju právomoc a obchádzal zákon. Vedome a v rozpore so zákonom hrubo a nehumánne zasahoval do práv a slobôd všetkých občanov Slovenskej republiky, a spôsobil im tým majetkové a nemajetkové škody. Pod lžou a lst'ou podsúval nezáväzné a neúčinné opatrenia ako všeobecne záväzné, a tieto od občanov doposiaľ vynucuje. Rovnako pod lžou a lst'ou podsúva nezáväzné a neúčinné vyhlášky ako všeobecne záväzné, a tieto od občanov vynucuje. Navyše, žiadne z týchto aktov nemal a nemá právomoc ani len vydávať.

2.

Úmyselná stránka konania p. Mikasa:

P. Mikas vedel a vedieť musel, že za právneho stavu ohrozenia verejného zdravia II. stupňa, právnej veci mimoriadnej situácie § 48 ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z., následne právnej veci núdzového stavu § 3b ods. 4, druhá veta Zák. č. 42/1994 Z.z., čl. 5 ods. 3 Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. nemal právomoc vydávať opatrenia za Úrad verejného zdravotníctva SR podľa § 48 ods. 4, nakoľko tieto opatrenia náležia k právnej veci § 48 ods. 1, nie k mimoriadnej situácii a núdzovému stavu. Zároveň vedel a vedieť musel, že tieto opatrenia nemajú všeobecne právnu záväznosť. Napriek tomu ich vydával, prezentoval a vnášal do verejnosti ako všeobecne záväzné a účinné, a takto ich pod hrozbou sankcií a straty ľudských práv a základných slobôd vykonával, vynucoval, sankcionoval a v ich sankcionovaní pokračuje.

P. Mikas vedel a vedieť musel, že za toho istého právneho stavu § 48 ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z., § 3b ods. 4, druhá veta Zák. č. 42/1994 Z.z., čl. 5 ods. 3 Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. nemal a nemá právomoc vydávať vyhlášky za Úrad verejného zdravotníctva SR. Vie a vedieť musí, že pre vydávanie týchto vyhlášok nemá zákonné (delegačné) splnomocnenie, čím tieto vyhlášky nemajú účinnosť a žiadnu záväznosť. Napriek tomu ich vydáva, prezentuje a vnáša do verejnosti ako všeobecne záväzné a účinné, a takto ich pod hrozbou sankcií a straty ľudských práv a základných slobôd vykonáva, vynucuje a sankcionuje.

Konanie p. Mikasa hrubo prekročilo **ústavný imperatív viazanosti štátu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR** (v danom prípade najmä viazanosti § 48 ods. 1 v spojení s § 48 ods. 4, § 48 ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z. v spojení s § 6-9 Zák. č. 42/1994 Z.z., § 3b ods. 4, druhá veta Zák. č. 42/1994 Z.z. Ústavný zák. č. 227/2002 Z.z., § 1 ods. 1, § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.) o možnosti ukladať povinnosti len zákonom alebo na jeho základe a v jeho medziach pri zachovaní základných práv a slobôd podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ods. 2 Ústavy SR, s poukazom na čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 15 ods. 2 Dohovoru a **imperatívu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR**, z ktorého bolo porušené minimálne právo na predvídateľnosť aplikácie práva a dôvera vo fungovanie právneho štátu (ktorý práva a povinnosti nielen zákonom upravuje, ale ich aj v zákonných formách uplatňuje, ich uplatňovanie vynucuje a zákonnosť aplikácie kontroluje a nezákonnosti napráva).

3.

Zistený skutkový a právny stav veci:

- 1. Vyšetrovateľ vo svojom rozhodnutí deklaroval, že opatrenia vydávané p. Mikasom sú akty hybridnej povahy** (Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020).
- 2. Vyšetrovateľ vo svojom rozhodnutí deklaroval, že p. Mikas mal vedomosť o vydávaní hybridných aktov.**
- 3. Vyšetrovateľ vo svojom rozhodnutí (poukazom na citované uznesenie ÚS SR) deklaroval, že akty hybridnej povahy nie sú všeobecne záväzné právne predpisy** (nezaväzujú všetkých občanov, čím nezaväzujú nikoho).
- 4. Vyšetrovateľ vo svojom rozhodnutí deklaroval, že p. Mikas pri vydávaní opatrení prekročil svoju právomoc** (upovedomenie a upozornenie GP SR)
- 5. Vyšetrovateľ vo svojom rozhodnutí deklaroval, že pre vydanie vyhlášok p. Mikasom za úrad verejného zdravotníctva musí Zákon č. 355/2007 Z.z. delegovať tomuto úradu osobitné splnomocnenie na ich vydanie a to aj s rozsahom otázok úpravy** (Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020, § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z., ja dopĺňujem Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014).
- 6. Vyšetrovateľ vedel a musel vedieť, že Zákon č. 355/2007 Z.z. však ale nedeleguje osobitné zákonné splnomocnenie na vydanie vykonávacích právnych predpisov (vyhlášok) tomuto úradu.**

Na čiastočné „vyvinenie“ tu vyšetrovateľovi „slúži“ jeho neznalosť zákona (to však aj vo viacerých skutočnostiach ohľadne šetrenia veci) kde z poukazovaného Uznesenia Ústavného súdu SR, zo dňa 24.9.2020, sp. zn. II. ÚS 411/2020 mu pri zameraní pozornosti na hybridný akt nič „podstatné“ nenapovedala veta „...zákon preto neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch“. Táto právna veta má však zásadný význam pre zhliadnutie prekročenia právomoci p. Mikasa pri vydávaní vyhlášok. K tomu som navyše označil v tejto sťažnosti Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2013, zo dňa 10.12.2014, čo všetko s poukazom na § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. potvrdzuje vyšetrovateľovi záver, že p. Mikas nemá právomoc vydať vyhlášku č. 11/2020 V.v., ani vydávať ďalšie vyhlášky podľa Zák. č. 355/2007 Z.z. Pretože p. Mikas nemá k tomu zákonné splnomocnenie.

Všetky vyhlášky vydávané p. Mikasom sú neúčinné a nezáväzné právne akty, rovnako tak aj opatrenia. Napriek tomu ich vedome pod hrozbou sankcií a strát základných práv a slobôd vydával, vydáva a vynucuje.

S týmto objektívne vážnym záverom celospoločenského významu sa je treba aj vážne právne vysporiadať z hľadiska trestného práva.

V rámci práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 Dohovoru, v napadnutom rozhodnutí vyšetrovateľa sú postavené právne irelevantné a nadvecné tvrdenia (bez konkrétneho právneho podkladu) o tom, že opatrenia vydávané, aplikované a vynucované p. Mikasom sú v súlade so zákonom, napriek tomu, že o opaku uvedeného svedčia ním zistené skutkové a právne závery.

Postup vyšetrovateľa porušil všetky princípy uložené Ústavou SR na spravodlivé prejednanie veci pred orgánom štátu.

Na strane vyšetrovateľa je zjavná ľubovôľa a ignorácia výslovných a jednoznačných ustanovení zákona, ako napr. opomenutie aplikácie vyššie citovaných ustanovení Zákona č. 400/2015 Z.z.,

Zákona č. 355/2007 Z.z., právnych záverov najvyšších súdnych autorít (III. ÚS 321/08, I. ÚS 198/07, I. ÚS 110/07), názor v extrémnom nesúlade so zmyslom a účelom zákona (I. ÚS 393/08), porušenie legitímneho očakávania rozhodovania štátnych orgánov na základe správneho výkladu aplikácie všeobecne záväzných právnych predpisov (II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09); i práva na rovnosť a nediskrimináciu v širšom zmysle podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy SR (keď mimo iné evidentné viacnásobné pochybenia hlavného hygienika v rámci už zistených nedostatkov generálnou prokuratúrou a záverov najvyšších súdnych autorít v posudzovaných právnych otázkach sú prejdené mlčky, resp. nezákonne, a zjavne účelovo obchádzajú zákon vytváraním takých pojmov a zvrátov (*koordináčn é oprávnenia vlády, právomoc orgánu založená na disponovaní kvalifikovanými informáciami, spresňujúca novelizácia, značná modifikácia právnej situácie a iné*), ktorými predstiera zákonnosť konania podozrivého.

Na doplnenie je treba uviesť, že vec nemožno nieže odmietnuť, ale konanie voči p. Mikasovi je potrebné začať aj s poukazom na jeho nanucovanie prekryvania dýchacích ciest, navyše aj osobám, ktorým to môže privodiť zhoršenie stavu (aj smrť), a podstupovanie nepovinného testovania pod nátlakom straty základných práv a slobôd v zmysle ním vydávaných vyhlášok, **§ 420 ods. 1, 4 písm. b) Trestného zákona: Kto v súvislosti s výkonom právomoci orgánu verejnej moci, z jeho podnetu alebo s jeho výslovným alebo tichým súhlasom inému týraním, mučením alebo iným neľudským alebo krutým zaobchádzaním spôsobí telesné alebo duševné utrpenie.**

S poukazom na to, že predmetné opatrenia (v preambule), vyhlášky, ale aj poukaz vyšetrovateľa sa opierajú o pandémiu vyhlásenú Generálnym riaditeľom WHO pre ochorenie Covid-19, žiadam zároveň do konania zabezpečiť:

- a doručiť mi právny dokument Generálneho riaditeľa WHO o vyhlásení pandémie ochorenia Covid-19
- označiť kód ochorenia Covid-19 v príslušnom zozname prenosných ochorení a v zozname kódov diagnóz.

Je bez najmenších pochyb zrejmé, a potvrdil to obsah napadnutého uznesenia, v spojení s poukazovanými právnymi predpismi a judikatúrou, že p. Mikas zneužíval a zneužíva svoju právomoc spôsobom jej prekračovania a obchádzania zákona, v súbehu s nátlakom, mučením a neľudským zaobchádzaním, a spôsobuje tak materiálnu a nemateriálnu škodu na občanoch SR, vrátane mňa. Rozsah škody má byť predmetom konania vo veci samej.

Ing. Igor [redacted] v z.
JUDr. Adriana Krajníková